потворні дощ покора і спасіння
потворний сад де вигуки і зграї
і самота що лузає насіння
над тілом молодого самурая

і вершники що обрані з півсвіта
місити гній коронного узвозу
чотири дні немов чотири літа
напружено змагаються за розум

бо зрада це лише початок вірша
і обереги котяться мов крила
біліє живота стареча ніша
що для меча героїку розкрила

це піхви долі — увітни і станеш
пересічним над голими богами
як вершить на дощі останній танець
реліктовий передосінній гаман

як виживають сповнені орґазму
книжкопродавці з ложем по коліна
і тихо розтікається по хазах
ніким не присилене покоління